

Arrest

nr. 262 573 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 november 2019 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 januari 2021 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag van 9 november 2019 onontvankelijk. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 31 mei 2021 met nummer 255 358 vernietigt de Raad de beslissing van 11 januari 2021.

1.3. Op 10 juni 2021 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag van 9 november 2019 opnieuw onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.11.2019 bij onze diensten werd ingediend door :

*[O.,Z.A.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Somalië
geboren te [...] op [...]
laatst gekend adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag dd. 09.11.2019 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: [...]. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt duidelijk dat betrokkene het Belgische grondgebied verlaten heeft. Hij heeft op 11.04.2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. Bijgevolg ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op. Hij stelt dat niet blijkt dat verzoeker zich nog in België bevindt en dat indien verzoeker niet langer aanwezig is op het Belgische grondgebied hij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is voorbehouden voor vreemdelingen die verblijf houden op het Belgische grondgebied.

2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

2.3. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft slechts betrekking op de aanvrager die in België verblijft en kan dus slechts worden ingewilligd voor zover dit het geval is (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898; RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

In de bestreden beslissing wees verweerder er reeds op dat verzoeker op 11 april 2021 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en dat het bewijs ontbreekt dat verzoeker nog *“daadwerkelijk en feitelijk”* in België verblijft.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker niet dat hij op 11 april 2021 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij poneert weliswaar dat dit enkele gegeven *“geenszins betekent dat hij niet of niet meer woonachtig zou zijn in België”* alsook dat hij steeds kan terugkeren naar België, maar nergens geeft hij concreet aan dat hij vanuit Duitsland is teruggekeerd naar België en nog steeds / opnieuw feitelijk in België verblijft. Hij stelt slechts *“thans zonder vaste woon- en/of verblijfplaats”* te zijn. Hiermee bevestigt hij niet langer feitelijk te verblijven op het adres zoals opgegeven in de verblijfsaanvraag, maar blijkt niet dat hij actueel nog in België verblijft en niet in bijvoorbeeld Duitsland of elders.

Wanneer de advocaat van verzoeker op de terechtzitting wordt gewezen op de opgeworpen exceptie en op de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en vervolgens wordt gevraagd naar verzoekers actuele verblijfplaats in het kader van de vraag of er een voldoende belang voorhanden is bij het beroep, dient zij het antwoord hierop ook schuldig te blijven. Zij kan niet meedelen waar verzoeker actueel verblijft en of dit al dan niet in België is. Zij geeft aan niet te beschikken over enig document dat verzoekers actuele aanwezigheid in België kan aantonen.

In zoverre de advocaat van verzoeker op de terechtzitting nog stelt dat het gegeven dat verzoeker in april 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland niet uitsluit dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in juni 2021 opnieuw naar België was teruggekeerd, betreft het een loutere speculatie. Het gegeven dat dit niet is uitgesloten, betekent niet dat deze situatie zich ook heeft voorgedaan. Er ligt geen enkel stuk voor dat hierop wijst en verzoeker kan op de terechtzitting zelf ook niet aangeven dat hij is teruggekeerd naar België en hij hier momenteel verblijf houdt. In dit verband wenst de Raad ook nog op te merken dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing in België in persoon aan verzoeker is betekend kunnen worden. Wel vroeg zijn raadsman bij mail van 15 juni 2021 de stukken van het administratief dossier van verzoeker vanaf 27 januari 2021 op bij het bestuur.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker, niettegenstaande het gegeven dat hij zowel in zijn verzoekschrift als op de terechtzitting de mogelijkheid heeft gehad om duidelijkheid te scheppen inzake zijn feitelijke verblijfssituatie, hieromtrent geen concrete en nuttige gegevens kan aanbrengen en zodoende niet kan aantonen dat hij vanuit Duitsland terugkeerde naar België en hier nog verblijft. In deze situatie kan verzoeker niet overtuigen dat hij het vereiste belang heeft bij het beroep. In het geval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verweerder enkel vaststellen dat hij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan inwilligen, omdat niet blijkt dat verzoeker actueel nog in België verblijft. Verzoeker brengt geen argumenten naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen en die kunnen aantonen dat hij wel degelijk nog een belang heeft bij het beroep.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoeker, opdat hij zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces moet tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Verzoekers houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe hij moet bijdragen, ook niet verstoren. Om die redenen is hij verplicht zijn medewerking aan de rechter te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). Niettegenstaande verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat het bewijs ontbreekt dat hij nog *“daadwerkelijk en feitelijk”* in België verblijft en in de nota met opmerkingen verzoekers belang bij het beroep ook in vraag werd gesteld omdat niet blijkt dat hij nog in België verblijft, kan verzoeker op de terechtzitting nog steeds niet duidelijk en concreet antwoorden op de vraag naar zijn actuele feitelijke verblijfssituatie. Hiermee blijft verzoeker in gebreke de vereiste medewerking te verlenen en gedraagt hij zich niet op een wijze die getuigt van een voortdurend belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep.

Niets verhindert verzoeker trouwens om, indien hij terugkeert naar België en hier opnieuw verblijft, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te richten tot het bestuur, met vermelding van zijn effectieve verblijfplaats in België.

2.4. De exceptie van verweerder is gegrond. Het ingestelde beroep is, nu verzoeker niet doet blijken van het vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS